

AMIT INNEN LÁTOK

Dani Imre *Amit innen látok* című kötete 2014-ben jelent meg, melyből részleteket adunk közre...

A hatalom

Akkor indokolja tetteit, ha ebből haszna származik.

Bármily könnyen jut is bárki hatalomhoz, biztos, hogy nehezen ereszti el.

Nehéz a mércét úgy beállítani mindenkinek, hogy magunk is könnyen átugorhassuk.

Önkényuralmi hajlamát az ember egy szabványostól eltérő bunkósbot megformálásával jelezte először.

DANI IMRE

NYOMKÖVETŐ MAGATARTÁS

Mostanában, amikor a modern kommunikációs eszközöknek köszönhetően Japán szomszédja lett Izlandnak, és bárki könnyelműen lelógathatja lábait a Szaturnusz gyűrűjéről a virtuális térben - nem sok titok maradt, amit lehetne, de főleg érdemes lenne őrizgetni. Ám ha mégis besurranok egy kukoricatáblába - műholdak tucatjai figyelik, hogy milyen dolgom van ott. Sőt, annak végeztével nyomon követnek egészen a belvárosig, ahol térfigyelő kamerák veszik át őrzésemet, esetleges rongáló szándékaimat fürkészve. Előlük menekülve beugrok az első sarki boltba, de bent rögtön szembetalálom magam egy gyanúsán pislogó, rosszarcú alakkal. Időbe telik, amíg fölismerem magam az ipari kamerák kereszttüzeiben.

Úgy tűnik, hogy a talányok ideje tényleg lecsengőben van. Vagy mégsem? Vajon a halhatatlan kíváncsiság mindig talál majd táplálékot magának, hogy csillapíthatatlan étvágyát kielégítse? És nem zavar bennünket, hogy orrunk mindig piszkos, miután sűrűn mások dolgába ütjük? Vélhetőleg amíg lesz, aki a takarót leteríti, mindig akad, aki azt lerángatja. Mert a titok - legyen az kicsi vagy nagy - egyformán ingerel mindenkit.

No de mit érdemes megtudni másoktól - másokról? Főleg olyasmit, amit ők nem szeretnék, hogy mi megtudjuk. Épp ezért mi erre felfigyelünk! Ezzel kezdődik egy ártatlan megfigyelésnek induló folyamat, ami a későbbiek során létszükségletté válik, meghatározza életformánkat, sőt szakmákat lehet rá alapozni. Ezt nevezem én nyomkövető magatartásnak. Ennek kiapadhatatlan energiaforrásaira a mindenkit szárnyai alatt tartó Legmagasabb Szerv is újra és újra felfigyel. Legutóbb a NAIH (Nemzeti Adatvédelmi Információszabadság Hatóság) adott ki egy meleg hangú ajánlást a munkahelyi kamerás megfigyelésekről. A dokumentumot alaposan áttanulmányozva másnap hónom alatt egy jó minőségű kamerával bementem a főnök irodájába.

Mit akar itt Urák bácsi azzal a vacakkal? - kérdezte a főnök bizalmaskodva - atyailag.

Keresem az ideális látószöveget a kamerámnak. - mondtam

No, de mit akar vele?

Meg akarok figyelni.

Kit?

Magát, főnök. De csak a munkaviszonyával összefüggő magatartását.

Micsoda?

A magánéletét, az intim szféráját nem bolygatom, nyugodtan kijárhat az illemhelyre.

Még szép!

Azt nem tudom, de tartom magam a NAIH ajánlásához, és a zuhanyzóba se rakok semmit...

Még csak az kéne!

Lehet, de azt mondják, a férfipornó nem valami kelendő. Egyébként a NAIH...

Mi a fene! Maga megbolondult épp a nyugdíja előtt?

Nyugodjon meg főnök, nem tartom meg a felvételt csak három napig, ahogy az előírásos. Maximum harminc, vagy hatvan napig!

Mi az ördögnek?

Hogy visszanezzem. Meg hogy egy páran visszanezzék. Tudja, egy szűk kör, a Visszanézők Köre. Magát is bevesszük, ha nem kiabál.

Én magát rögtön kivágom Urák!

Nekem nem célom a maga munkavállalói viselkedésének befolyásolása - szavaltam folyékonyan - de gondolja át alaposan a dolgot, a NAIH is ezt ajánlja!

Hogy az a ...! - ordított a főnök

Nono! A jogalkotó azt biztosítja...

Eddig világosan emlékszem az eseményekre. Utána sötét lett, és a későbbi történetekről csak lázas vízióim vannak. Rémlik, hogy egy kórházi ágyon fekszem, a főnök borogatja bementem fejemet, és a folyosón egy jogalkotó sírva közeledik felém törött kamerával a kezében...